

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 16. august 2020

Kirkedag: 10.s.e.Trin/B

Tekst: Ez 33,23+30-33; Hebr 3,12-14; Matt 11,16-24

Salmer:

SK: 1 * 130 * 347 * 592 * 477 * 7

LL: 1 * 347 * 592 * 7

Sidste søndags gudstjenestetekster havde en ekstra lille, men absolut ikke uvæsentlig, krølle på halen. Det var jo noget af en opsang og formaning til at være tro i kaldet. Og i den sammenhæng var det særligt troskab i forkyndelsen. I teksterne til i søndags blev der ikke efterladt meget barmhjertighed til utro forkyndere, levebrødsprædikanter, der bare siger, hvad folk gerne vil høre og dermed surfer med på populismens bølge. Bruges kaldet som middel til egen vinding, så vil det vise sig, at man har misbrugt sit kald, og med regnskabsdagen for øje, så er det ikke så godt et udgangspunkt.

I dag og i dagens læsninger flyttes fokus over på os som tilhørere til forkyndelsen. Og i denne sammenhæng kan det også være godt lige at tage in mente min kæphest i år, at vi i første del af kirkeåret har hørt om, hvad Jesus har gjort, og nu skal vi høre om, hvad vi skal gøre – hvad der i et kristeligt liv ligger i forlængelse af Kristi liv – hans liv med korsfæstelse og opstandelse som højdepunktet. Og fokus er nu den gerning, at lytte til forkyndelsen, til det glædelige budskab om Jesus.

Jeg møder nogle gange den tanke eller holdning, at det må have været helt vildt dejligt at være på stedet, da tingene skete. Være i Nazareth, Nain, Betania, Jerusalem og se det ske for øjnene af en. Opleve suset, da Lazarus træder ud af graven. Opleve begejstringen, når syge blev raske. Høre, hvordan Jesus åbnede

Gudsriget for dem med sine fortællinger, fortalt med en inderlighed og en kærlighed til både sin Far og sine tilhørere; fortalt med det mål, at de skulle høre, se og tro til evig salighed. Det må have været så fantastisk.

Nu kan vi blot læse om det. Og oplevelsen og forståelsen af betydningen af det læste, er i høj grad afhængig af mange mellemregninger og forklaringer. Vi er afhængige af og ind imellem også prisgivet forkynderes troskab i deres kald eller mangel på troskab. Men, det er ikke alle omstændighederne, for vi skal ikke underkende Helligåndens oplysende og trosskabende kræfter i menneskers liv. Men det er noget andet i dag – er der mennesker, der siger.

Når vi læser om Jesu gerning og gang blandt gudsfolket, så kan vi godt få den opfattelse, at bortset fra størstedelen af den religiøse elite – dem, der ved, at de har forstået det rigtigt, og alle andre er forkert på den, præster og andet helligt godtfolk, bortset fra dem, så havde Jesus jo folket med sig. Det var jo kun, fordi han ville det anderledes, for han kunne have rejst en folkelig opstand mod lovtyranniet og det religiøse hykleri og sat sig i magtens stol og være trådt ind i det aller helligste. Mennesker fulgte ham jo i store skarer. Tusindvis mættedes, helbredtes og blev frelst ved troen på ham som Guds Søn, Messias, Kristus.

Og det er jo også rigtigt, at mange flokkedes om ham. Og inderkredsen i den flok spredtes som dug for solen i den nat, hvor han måske mest havde brug for dem, og de eneste, der flokkedes om hans kors var dem, der håned ham og hævdede og luftede deres religiøse selvophøjelse: Vi havde ret. Han var bare varm luft, ”frådser og dranker og ven med toldere og syndere.” Der var nemlig ikke så mange i flokken, når det kom til stykket.

Jesus siger det jo selv. Hvad enten han talte dunder, kildrede deres øregange, tog del i deres elendighed eller, hvad han nu gjorde, så var det for det store flertal totalt ligegyldigt. Det gik ind ad det ene øre og ud af det andet. Og så snart øjnene så noget andet, så havde de glemt, hvad de havde set hos Jesus. Og det var altså gudsfolket, der reagerede således. Og det er dét, Jesus sætter op foran dem i dagens tekst. Ligegyldigheden og afvisningen er massiv og sænker sig gevaldigt hurtigt over masserne. Og det er alvorligt, når Jesus sammenligner sin samtid i gudsfolket med en så ugudelig og amoralsk by som Sodoma. Jesus siger jo, at havde de set, hvad nutiden ser, så havde de reddet sig, så havde de omvendt sig. Men gudsfolket tordner derudaf i ligegyldighed og afvisning og forsummer i deres hykleri og selvretfærdighed, i deres fortabelse, helt frem til dommens dag.

Jeg synes, det er barske sager, det her. Jeg synes, det er uhyggeligt. Jeg kunne forstå, hvis sådan tale af Jesus handlede om alle de ugudelige, de utro, de ukristelige. Men det handler om gudsfolket! Det var ikke et hak bedre den gang. Ikke engang det, at Den enbårne selv blev givet, vækkede dem.

Sådan var det også på Jesu tid. Sådan har det været lige siden. Sådan har reaktionerne altid været, og altså både da Herren selv gik på jord, og da kirken senere gik ud på jord og fortalte om sin Herre. Da var det reaktionen. Da er det reaktionen. Og om vi så spiller op til dans eller sidder og ser sørgmodige ud, det er lidt fedt. Ligegyldigheden og afvisningen trives i bedste velgående, og kan man ikke finde den ene undskyldning for sin ligegyldighed og afvisning, så finder man bare den anden. Jesus blev bebrejdet og afvist, fordi han var ven med toldere og syndere; og disse ville have bebrejdet og afvist ham, hvis han kun mængede sig med de fine. Nogle gange er det helt ude i hampen, hvad folk bruger som begrundelse for deres

ligeGYldighed og afvisning. Jeg har mødt mennesker, der hårdnakket hævder, at Gud simpelthen ikke kan være til, samtidig med, at de går rundt og er bitre på Gud. Man kan da ikke være bitter på en, der ikke eksisterer. Jo, i denne sammenhæng kan man åbenbart godt.

Jeg synes, det gør frygteligt ondt, når jeg møder ligeGYldigheden og afvisningen. Det gør mig ondt, at mennesker totalt lukker af. Jeg kan godt – nej det kan jeg ikke, men jeg forholder mig forskelligt til, at der kan være en – skal vi kaldet det tidsånd – der sådan sænker sig massivt ned over folk, sådan en masse. Men det gør ondt, når jeg så ser os i menneskemassen som individer, enkelte mennesker. Det gør ondt, fordi vi kender konsekvenserne af ligeGYldighed og afvisning. Vi kan læse om dem i Bibelen. Og alligevel kan budskabet om Jesus ikke trænge gennem ligeGYldighedens panser.

Men der er også et andet perspektiv af det. Vi har haft det fremme. Men her skal vi se det i advarselsslampens skær. Jesus taler jo til sine egne. Måske havde han troet, at når nu han selv blev Gudsrigets kræfter åbenbaret og virket i fuld synlighed på jord, så ville folket tage budskabet til sig. Men det skete ikke. Hans egne tog ikke imod ham, for nu at citere evangelisten Johannes. Og dét sker til stadighed. Døbte tager ikke imod Jesus. Troende kan ikke stilles tilfredse hverken med glædessang eller sørgemarch. Mennesker forhærdes ved ”syndens bedrag”, som det hedder i epistelteksten. Mennesker hører om Kristi liv; men det bliver ikke til et kristeligt liv.

Forleden var jeg sammen med blandt andet mennesker fra andre kirkelige sammenhænge. Og vi talte blandt andet om, hvordan vi i kirken er kommet i gang igen efter coronanedlukningen. Og fra nogle steder blev der fortalt om, at der

ganske enkelt var mennesker, der ikke var vendt tilbage, fordi man havde fået nye vaner om søndagen, og det gik jo sådan set også udmærket med ikke at gå i kirke. Nu behøver der ikke være sammenhæng mellem kirkelighed og kristelighed; men det er alligevel lidt tankevækkende, og betænkeligt, fordi kirkeligheden kan være et godt middel til at blive fastholdt i tilliden fra begyndelsen, som det ligeledes hedder i epistelteksten.

Ligegyldigheden, afvisningen og frafaldet lurer lige om hjørnet. Og her skal vi huske, at det er jo kun gudsfolket, der kan falde fra. Det er kun de, der er inde, der kan falde ud; de andre er jo ude. Derfor skal vi bruge enhver lejlighed til, så længe det hedder i dag, til at fortælle om Jesus. Det er ikke kirkens ansvar, om det fortalte bliver hørt til tro eller ligegyldighed; men det er kirkens ansvar, at der bliver fortalt. Frafaldet, det er den enkeltes ansvar. Og frafald vil komme, siger Jesus.

Det er ikke særligt opmuntrende. Og det er svært at finde opmuntrende ord i evangelieteksten til i dag, i hvert tilfælde for mig. Jeg tror nok, at jeg klamrer mig til dagens tekst ud fra frygten og i håbet om, at Jesu ord ikke bliver nutidige om os, om mig. Jeg vil nødig se vore sognes navne i rækken af stednavne, Jesus nævner. Dog er der i gudstjenestens helhed et glædeligt budskab, og det lyder og skal lyde, uanset om vi hører det i glæde eller ligegyldighed. For uanset hvad, så er Jesus vores Frelser, og Gud Herren er en levende Gud. Og Han har intet større ønske end, at Han ved Helligåndens fylde og virke må få lov at fastholde os hos sig ved tro, håb og kærlighed, så vi ser, at vi ikke er prisgivet ligegyldighedens, afvisningens og frafaldets tid; for vi er kaldet til at leve i nådens tid og besinde os, mens det endnu er i dag.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.